

REHÓ ISTVÁNRA EMLÉKEZVE

Elöttem a fényképe. Akármennyit nézem is tekintetét, a megforgatott korong ugyanannál a rövid megállapításnál áll meg fejemben : „Egy – tiszta – lelkű – ember!”

Tiszta lelkű, igaz lelkű, őszinte, melegszívű, örvendezni tudó, kedves, jó kedélyű, türelmes, jóságos, együttérző, az igazsággal együtt örvendező. Mindent hittel fogadó, mindent remélő, mindent eltűrő ember. Egy minden jó tulajdonságot magában tudó, egy igazán jóra való ember. Ő volt ez az ember, Rehá István, mindegyikünk őszintén szeretett Rehá Pistája.

S hogy érzékeljük, mennyire jó olyan emberek között élni, akikben az imént felsorolt jó tulajdonságok megvannak, most Pál apostol első korinthusi levelébe fogant „A szeretet himnusza” gondolataiból azt hívom részben elő, mi az, amitől minden jóézésű ember ha csak lehet, távol tartja magát, ami teljességgel idegen volt Rehá Pistában is, s aminek ő maga is épp a fordítottját igyekezett megvalósítani. Ezt mondja: **nem** irigykedik, **nem** kérkedik, **nem** fuvalkodik fel, **nem** viselkedik bántóan, **nem** keresi a maga hasznát, **nem** gerjed haragra, **nem** rója fel a rosszat, **nem** örül a hamisságnak...

Hát lássuk csak!

– El tudtátok volna képzelni Rehá Pistát, hogy irigy lett volna valamire vagy valakire? Vagyonra, fényűzésre, világi örömökre? Na, ne komolytalankodjunk!

– Ugyan mivel tudott volna kérkedni Pista, ő, akiről életében a szerénységet, az önmegettartást, a háttérbe maradó embert lehetett volna mintázni!? Legtöbbször csupán egy szerény mosollyal nyugtázta a benne rejlő dicsérmivalót!

– El tudnátok képzelni egy felfuvalkodott Rehá Istvánt, aki másokat maga alá gyűrve mások fölé szeretett volna kerekedni?

– Bántó viselkedést valakivel szemben? Elképzelni se tudnám azt, akit Rehá István megsértett vagy megbántott volna!

– Most már a felháborodásomnak kéne hangot adnom azzal szemben, aki feltételezni merte volna Pistáról, hogy bármiben is „haszonleső” lett volna!? Pista és a haszonlesés – mint Makó Jeruzsálemtől!

– Évtizedek hosszú során át emlékezik-e közülünk bárki is arra, hogy Pista haragudni tudott volna bármikor és bárkire?! Milyen jó volt az ő békességet sugárzó jelenlétében lenni!

– Az ember sok rosszat lenyel és elfelejt abból, amit vele szemben elkövettek. Pista inkább elfelejtett mindent. Távol állt tőle, hogy felrója a gonoszt.

– A hamisságot, a tisztátalan szándékot Rehá Pista megérezte, és átlátott rajta; nemcsak hogy nem tudott örülni az ilyesminek, hanem a legtávolabb tartotta magát attól.

Vegyünk kézbe, tegyük az asztalra, vagy helyezzünk fel a falra egy képet, fényképet, Rehá Istvánról. Nézzetek szembe vele, nézzétek és kapcsolódjatok össze tekintetével. Jó most csendben

visszaidézni egy-egy kedves villanást, amelynek emlékét visszük magunkban. Már nagyon kevesen vannak, vagy talán nincsenek is már köztünk olyanok, akik még emlékeznek, amikor először figyeltünk fel arra, hogy egyáltalán megérkezett... Nem volt benne semmi rendkívüliség, olyan természetes volt, hogy ott van, mintha mindig is közöttünk lett volna.

Pista 1941-ben, április 22-én született Budapesten, egészen pontosan az Üllői-úti klinikán; ez volt a legközelebb Szigetszentmiklóshoz, ahol akkor a család élt. Nem sokkal később a család beköltözött Budapest belvárosába, Ferencvárosba, az 1956-ban súlyos károkat szenvedett Kilián laktanya ill. az Iparművészeti múzeum közelébe. Gyermek-, de inkább fiatal korától kezdve nyilvánvalóvá vált, hogy epilepsziában szenved. Az 1960-as években vetődött fel annak lehetősége, hogy a Svéd Egyház által működtetett lutheránus segélyszervezeten (Lutherhjälpen) keresztül a stockholmi Karolinska Intézet és Kórház (Karolinska Institutet & Karolinska Universitetssjukhuset) révén felcsillanhat a remény meggyógyulására. Többszöri műtéti kísérlet után, amikor már a harmadik alkalommal utazott vissza Svédországba, 1965-ben, úgy döntött, hogy véglegesen oda költözik. Västerås lett az új otthona, ahol nem sokkal később munkába lépett az akkor még államegyházi berendezkedésű evangélikus-lutheránus Svéd Egyházban. Szolgálatát 40 esztendőn át kifogástalanul és feletteseinek tökéletes megelégedésére végezte. Svédországba költöztén bekapcsolódott a Västeråsban letelepedett magyar menekültek gyülekezetébe, s a Pista svéd egyházi szolgálata révén a gyülekezet évtizedeken át használhatta istentiszteleteik tartására a Kyrkbacksgården helyiségeit. Koltai nagytiszteletű úr Pistára bízta az országban élő magyar gyülekezeti tagok nyilvántartását, de felkérte őt a västerási gyülekezet felügyelői tisztségének a vállalására is. Ugyancsak őt kérte fel az „Útitárs” nevű egyházi folyóirat, és a „Kéve – Svédországi levél” című mellékletének postázását. Önként végzett szolgálatában mindig szeretettel fordult az újonnan érkező magyar honfitársai felé és felkarakolta őket, mind a gyülekezetben, mind a magánéletben. Mindenkinek mindenben igyekezett segíteni, ahol csak tudott.

1988-tól 1990-ig kisebb-nagyobb rendszerességgel, a már részben beteg Koltai Rezső nyugdíjazásáig, majd 1990 nyarától kezdetben csak egy éves időtartamra ideiglenes alkalmazásban az Egyháztanács engem, Molnár-Veress Pál lelkészt kért fel szolgálatra, s ezzel együtt az Útitárs mellékletének, a Svédországi levél egyházi értesítőnek az elkészítésére is. Ennek az értesítőnek a sokszorosítását, majd borítékolását, felcímkézését és postára adását kezdetben még ugyancsak Rehá István végezte, de 1993-ban az Egyháztanács megvásárolta az immár lapszerkesztésre is alkalmas első számítógépet, a címtár kibővült, s az addig Rehá István vállára nehezede, az egyházi lappal kapcsolatos terhek részben lekerültek róla.

1977-ben Rehá István házasságot kötött feleségével, a svéd Gerd-del, s Isten kegyelméből házasságukból hamarosan megszületett két gyermekük: Ingrid (1978) és Erik (1981). Rehá István és feleségének egyik legnagyobb érdeme, hogy gondoskodtak arról, hogy gyermekeiket megtanítsák magyarul. Ennek érdekében minden nyáron elküldték őket a Tångagården szervezett cserkész-táborba, de amikor lehetőség nyílt rá, Magyarországra is hazaküldték őket gazdagítani nemcsak nyelvi készségüket, de történelmi-földrajzi, népi zenei ismereteiket és a hagyományokat.

Idősbödő kora és egyre súlyosbodó állapota ellenére mindig megőrizte magában a jóhiszeműséget, az Istenbe vetett hitét és magyarságát. Egyházi Közösségünk úgy búcsúzik tőle, mint aki természetes módon mindig is közöttünk volt, s amikor búcsút intünk neki, lélekben s magunkban vele együtt énekeljük, hisz ott leszünk vele: Isten velünk, viszontlátásra!

Köszönöm a Rehá Pistával, a Pista, Teveled együtt töltött éveket, és életet:

(Molnár-Veress) Pali

2023 December 13